

VI. A ragozó magyar nyelv előnyeiről

1. Anyanyelvünk, anyaföldünk és jövőnk

Végre szakavatott nyelvészek is kezdik felismerni a magyar nyelv előnyeit. Örömmel olvastam Végvári József cikkét, ahol így ír:

„Hangtani síkon a legsajátosabb dolog az, hogy a fogalmak szellemi tartalma elsősorban mássalhangzók révén fejeződik ki és adódik át, vagyis szavainknak van egy igen szilárd és tartós mássalhangzó váza (amit más szempontból hívhatunk a nyelv szellemi szintjének is).”⁸⁵⁶

Ez valóban így van. Észrevehetjük az analógiát a nyelvi kommunikáció és a rádiózási kommunikáció között. A táviratozásnál létezik egy alaphang, amit Morze-jelekkel modulálnak. A kommunikáció értelmét nem az alaphang adja, hanem a moduláció. Az alaphang olyan, mint egy magánhangzó. Az értelmet, amit Végvári József szellemi szintnek nevez, a mássalhangzók adják. Egy kisgyerek mielőtt megtanul beszélni, csak magánhangzó hallatásával kommunikál a környezetével. Ez a szintű közlés, kommunikáció csak érzések és érzelmek átadására elegendő. Az állatok többsége is magánhangzókval kommunikál. Gondoljunk a macskákra vagy a farkasokra. Ahogy a gyerek fejlődése az anyaméhben átmegy az állati fejlődés minden fokán, úgy a beszéd fejlődése is át kellene menjen a kommunikáció fejlődés minden fokán. Előbb csak egy pár mássalhangzóval modulál, módosít, mint m-m, t-t, stb. Aztán, ahogy fejlődik az értelme, mind több mássalhangzót használ.

A mássalhangzók közt van kettő, az *m* és az *n*, amelyek kiejtése érzelem töltetű, akárcsak a magánhangzóké. Ez azért van, mert ezeket hosszabb ideig lehet hallatni, akár a magánhangzókat. Nem csoda, hogy az anya szóban szinte minden nyelvben megtaláljuk ezen mássalhangzókat. A keleti népeknél az „om” szó hosszas kiejtése szent szónak számít, és úgy tartják, hogy gyógyító hatása van. Tudósok azt is megállapították, hogy minden magánhangzó folyamatos kiejtése, a test bizonyos belső szerveire jótékony hatással van. Ez nem csoda, mert amint láttuk, az érzelmek magánhangzókra keresztül jutnak kifejezésre, és itt is érvényes a hatás és ellen- vagy kölcsönhatás elve, tehát a hangok, kivált a zenei hangok érzelmeket váltanak ki, az érzelmek pedig, amint tudjuk nagy hatással vannak az egészségi állapotunkra.⁸⁵⁷

Az emberré válás kezdetén, a szavak rövidek, egyszótagúak voltak. Ezeket ma *szógyökök*-nek nevezzük. A magyar nyelv talán a legtöbbet megőrzött ezekből az ősi szógyökökből. Kezdetben ezek lehetővé tették az egyszerű verbális kommunikációt, ami lehet, a mai beszélni tanuló kisgyerekek beszédére hasonlított. Aztán idővel a beszéd pontosításához feltalálták a ragokat. Ez volt a természetes nyelvfőldődés. Ezt kellene kövesse a gyerek nyelvi fejlődése is.

Az indo-európai nyelvek esetében azonban kevés a szógyök. Ha vannak is egyszótagú szavak, a számuk annyira csekély, hogy a gyerekek nem elegendő egy primitív kommunikációhoz. Ezért kénytelen, már egész kiskorában, hosszú, számára nehezen elsajátítható szavakat megtanulni. De a legrosszabb, hogy mivel a szavak önkényesen lettek a fogalmakhoz társítva, hiányzik belőlük a képzeletgeneráló képesség, a szóbokrok hiánya miatt. Ez nem más, mint a gyerek agyának a megerőszakolása. Egyszerű példával élve, olyan, mintha két-három éves gyereket disznósülttel és szeszes itallal táplálnánk. Idősebb korban aztán a gyerek agyának ilyen fajta megerőszakolása agresszív hajlamot eredményez. Sokkal nagyobb *károsodásnak vannak kitéve azok a gyerekek, akiknek felmenői magyarul beszéltek, de őik indoeurópai anyanyelvűekké lettek.*

A *kép* szavunkból egy sor más fogalmat jelölő szót tudunk előállítani, mint: képzelet, képesítés, kiképzés, képletes, képlékeny, és még sok mást. Mi, emberek képekben gondolkodunk. Ha egy nyelvben hiányoznak a szóbokrok, a szavaknak nincs elég képet képző, kép-

⁸⁵⁶ <http://seas3.elte.hu/nyelvezesforum/viewtopic.php?f=14&t=191>.

⁸⁵⁷ V. ö.: „A zene lelki táplálék és semmi mással nem pótolható. Aki nem él vele: lelki vérszegénységben él és hal. Teljes lelki élet zene nélkül nincs. Vannak a léleknek régiói, melyekbe csak a zene világít be.” (Kodály, 1944.)

generáló ereje. A képzelőerő eredményezi a kreativitást, ennek a hiánya félszeggé, kiszolgáltatottá tesz. Ha magyarul kimondom, hogy ég, akkor nemcsak a kék ég villan át az agyamon, hanem a kék égen megjelenő tűző nap is, ami éget. A föld szó – amit abban az időben, amikor ez a szó német vidékre csángált, még feld-nek ejtettek – a felülethez, felszínhez kapcsolódik. Tap, tapint, tapogat, tapad, tapló, tapsol, tapintat stb., mind rokon szavak és megannyi képet, érzetet gerjesztenek az agyban. Ezekhez hasonló számtalan van a magyar nyelvben, de nemcsak kép-, hanem egy sor hanggerjesztő szó is van.

Az indoeurópai nyelvek nem természetes úton alakultak ki. Valamikor a ragozó nyelvekből csángáltak el, a ragok elhagyásával. Így ragok nélkül már nagyon elsikkadt a kommunikációs képességük. Ezért volt szükség művi beavatkozásokra. Így azt is mondhatnánk, hogy mesterséges nyelvek. Persze a művi beavatkozásnak megvolt az eredménye. Szép, elegáns, tetszetős társalgási eszközökké váltak. Mint kommunikációs eszközök megteszik a magukét, de merem állítani, hogy a gyerek gondolkodási képességének fejlődéséhez egyik sem ér fel a magyar nyelvvel. *Mivel a magyar nyelv az egyetlen még létező ragozó nyelv, és úgy tűnik, hogy az indoeurópai nyelvek mind a ragozó nyelvekből váltak ki, ezért nem ártana a magyar nyelvet a világörökség részévé nyilvánítani.* A felnőttek csak társalogjanak a mesterségesen kifinomult európai nyelveken, de a gyerekeknek engedtessek meg, hogy normálisan fejlődjön a gondolkodásuk.

Sok írás foglalkozik a magyarság pusztulásának okaival, és a legtöbb helyen az okokat Trianonban látják. Szerintem az okok sokkal régebbi keletűek. A magyarság pusztulása a ragozó nyelvet beszélő népek pusztulásával van kapcsolatban. A ragozó nyelvek a ragok révén precíz kommunikációt tettek lehetővé. Ez nagyon fontos volt a tudás átadásában, abban az időben, amikor a népsűrűség csekélyisége még nem tette lehetővé a szakosodást. Ahhoz, hogy az alkotás létre tudjon jönni, az alkotónak ismernie kellett az alkotás minden fázisát. Ennek a tudáshalmaznak az átadásához a nyelvnek tökéletesnek kellett lennie. Az évezredek folyamán a ragozó nyelvet beszélő népekben a kommunikáció tökéletessége olyan génsort termelt ki, ami öröklődés folytán nagyfokú alkotó képességet tett lehetővé a leszármazottaik számára. A legenda Nimród is ezek közé tartozott, és a legenda szerint városokat épített. Az istenek megijedtek, amikor egy hatalmas tornyot kezdett építeni, és ekkor összezavarták a nyelvet, ezt megakadályozandó.

Kik voltak ezek az istenek és mitől féltek? Mivel a legenda a Bibliában van leírva, ugyanitt kell keresni a feleletet a kérdésre. Az isten (a főisten) kegyetlen, hatalomféltékeny zsarnok. Ez nem más, mint a flektáló nyelvet beszélő hódító népek teljhatalmi ura, a birodalom császára. A császárok, fáraók az istenek leszármazottainak vallották magukat. Valóban ilyen hús-vér istenektől származtak. Ezek a hús-vér istenek mindig is a hatalmukat féltették. Tehát *Nimród idejében már léteztek birodalmak, és ezeknek voltak isten-császáraik.* A császár hatalma az alattvalói sokaságában rejlik. Ezért az uralkodók mindent megtettek, hogy a népeiket fölszaporítsák. A nyelvek összezavarása, amit a legenda tudtul ad, valójában a népek összekeverését jelenti. Az isten-császár számára fontosabb volt a népek összekeverése és fölszaporítása, mint az alkotó építés.

A népsűrűség növekedésével lehetőség nyílt arra, hogy az alkotók különböző munkafázisokra szakosodjanak. Az összekevert nép kétféle elemet tartalmaz. Egyik része a munkafázisok végrehajtói, akik idővel szolgálkává, rabszolgálkává váltak, másik része a munka megszervezői, akik vezetőkké, urakká lettek. Így alakult át a mellérendelő társadalom fölérendelő társadalommá. Ugyanekkor csúcsosodott ki az uralkodó rétegben a hierarchia. Az uralkodó réteg legfőbb tulajdonsága a szervezésre való hajlam. Manapság is ez a kétféle embertípus létezik: a szervező hajlamú (politikus, munkaadó), ez az uralkodó réteg, és a munkavállaló, az alkotó szolgaréteg.

Amint említettem, a szervező rétegben megvan a hierarchia, amit részben ráerőltetett a szolga rétegre is. A szolgaréteg hierarchiája csúcsán a legjobb szakemberek és tudósok állnak.

Miután a munkára vagy hódító hadjáratra szánt tömeg jól meg van szervezve, a feladat végrehajtásához már nincs szükség sok nyelvi ismeretet igénylő magyarázatokra, hanem csak rövid utasításokra. Ebben a légkörben az évezredek folyamán a precíz ragozó nyelvek lassan átalakultak az igénytelenebb flektáló nyelvekké. Megjegyzendő, hogy idővel a flektáló nyelveket is kimunkálták az uralkodó réteg ízlése szerint, de ennek a tökéletes elsajátítása már csak az uralkodó réteg csúcsán állók számára volt elérhető, ezért az alsó néprétegek szellemileg visszafejlődtek. Ez viszont megkönnyítette a felettük uralkodók dolgát. Nem ilyen könnyű volt a dolguk az uralkodóknak a ragozó nyelvet beszélő népek fölötti uralommal. Ezért ezek lettek a birodalmak elsősorú ellenségei. Így a ragozó népek élettere egyre zsugorodott. Ezeknek az utolsó maradéka a Kárpát-medencében van.

Az elmondottakból következik, hogy a ragozó nyelvet beszélő népek nem voltak hódító hajlamúak. Itt minimális volt a hierarchia és központosítás. A kis városállamok is csak a hódító népek ellen való védekezés miatt alakultak ki. Ezek persze nem bizonyultak elég erőseknek ahhoz, hogy ne morzsolódtak volna fel a hierarchiára beállított népek támadásai alatt. A Kárpátok koszorúja viszonylagos védelmet nyújtott az itt élő ragozó nyelvet beszélő népnek, de a folyamatos honfoglalások, amelyek már jó kétezer éve tartanak, lassan a pusztulás szélére sodorták ezeket is.

A hamis történelem úgy állítja be a honfoglalást, vagy honfoglalásokat, mintha azt a magyarok (a ragozó nyelvet beszélő népek) hajtották volna végre. Pedig azok mindig idegen vörűek, nyelvűek és fajtájúak voltak, akik idővel elsajátították a nyelvet, de ahogy mondani szokás, „a farkas megváltoztatja a szőre színét, de a szokását nem”. Ez az idegen uralkodó elem mindig tálcán szolgálta fel a Kárpát-medence gazdagságát a megbízóinak. Ezek a megbízók mikor keleti, mikor nyugati impériumok vezetői voltak.

Az impériumok számára elsősorban nem is a Kárpát-medence kincsei a legfontosabbak, habár ebből van jócskán (jó termőföld, altalaj-kincsek, termál- és folyóvizek), de a legnagyobb kincs, amit évszázadok óta visznek kifelé, az az emberi anyag. Ezt csinálták a rómaiak, a törökök, a Habsburgok, a szovjetek, amerikaiak, és most Európa. Magyarország szuverenitását azért akadályozták tűzzel-vassal évszázadokon keresztül a környező impériumok, hogy ne legyenek ettől a humánerőforrástól, akik az utolsó ragozó nyelvet beszélő népek leszármazottai. Mitől is értékes ez az emberi „anyag”? Ez abból kifolyólag értékes, hogy nagyon alkotóképes és jól manipulálható. A flektáló nyelvet beszélő hódító népek képességében benne van a szervezőkészség és az uralkodásra való hajlam, azonban hiányzik, vagy csekélyebb mértékben van meg az alkotási hajlam. A ragozó nyelvet beszélő nép a méhekhez hasonló. Szorgalmas, alkotókész, az uralkodókkal és kizsákmányolókkal szemben kompromisszumkész, és csak végső esetben, amikor már végveszélyben érzi magát, lázad fel a kizsákmányolói ellen.

Véleményem szerint ez a méhekhez hasonlatos alkotó réteg, amely a ragozó nyelvűekből származik, tartja fenn a mostani civilizációt. A folyamatos kizsákmányolás és keveredés miatt a ragozó nyelvet beszélő réteg lassan a kihalás szélére sodródik. Ezek kihalása, úgy, mint a méhek kihalása, a civilizáció végét fogja jelenteni. A magas fokú szervezettség addig fogja lehe-tővé tenni a civilizáció létét, amíg be nem áll egy nagyfokú katasztrófa, ami után az emberiség visszaesik majd a majmok szintjére.

2. A méhekről

Gondolom sokan feltették maguknak a kérdést, hogy vajon a méhek gondolkodó lények-e, vagy csak egyszerűen robotok módjára építik a tökéletes sejtjeiket és gyűjtik az ízletes nektárt? Ez nagyon lényeges kérdés, mert ha arra a következtetésre jutnánk, hogy gondolkodó lények, akkor ez felvetne egy sor etikai kérdést. Először is azt, hogy van-e jogunk úgy kezelni őket, mint holmi érzéstelen robotokat. De ugyanakkor megkérdőjelezheti azt a vallási felfogást, hogy kizárólag csak az embernek van lelke, meg hogy az ember egyedül a teremtés koronája és érte lett teremtve a világ. Amikor megfűjják a riadót, hogy pusztulnak a méhek, ez nem valami részvétnyilvánítás egy faj kipusztulása miatt, hanem csak egyszerűen az attól való félelem ki nyilvánítása, hogy elesünk egy nagy profittól, vagy végső esetben a mi életünk kerül veszélybe. Szerintem a méhek embertelen ipari méretű kizsákmányolása az oka a méhek tömeges pusztulásának. Ez a jelenség érvényes az emberre is. Egy populáció szaporulata fordítottan arányos a populáció kizsákmányolásának mértékével.

Közel harminc éve foglalkozom méhészettel, nem ipari módon, s épp ezért volt időm megfigyelni egyet-mást a méhek viselkedéséről. Először is tudnunk kell, hogy az úgynevezett házi méheink csak egy kis töredékét alkotják a méhek családjának. Az igaz, hogy a többi alfaj nem olyan nagy létszámú és nem olyan szervezett, mint a házi méh, de szerintem épp olyan csodálatra méltó ezek munkája és találékonysága a túléléshez. Ezek is nektárt és virágport gyűjtenek, fészket készítenek és gondoskodnak az utódokról. Ezek semmilyen módon nem kerülnek konfliktusba a házi méhekkal. Házi méhek és vad méhek békésen hordanak nektárt sokszor ugyanarról a virágról. Az emberek tanulhatnak tőlük.

Úgy, ahogy a munkás, alkotó embereknek megvannak a rabló kifosztóik, úgy a méheknek is. Sajnos ezek közé tartoznak az olyan méhészek is, akik a méhekben csak profitot látnak. Egy másik ellenség, ami távolról sem annyira veszélyes, mint az előbbi, a darazsak. Ezek nem nektár gyűjtésből, hanem rablásból élnek. Mézet rabolnak a kaptárakból, vagy egyenesen a méhekből, miután megölik őket, de a méhcsaládok életét ritkán veszélyeztetik.

Tudjuk, hogy a méhek kommunikálnak. Információt képesek átadni társaiknak a méhlegelő hollétéről, rajzás idején az odú hollétéről. Meg tudják különböztetni a színeket, megjegyzik a kaptár alakját, helyét és ritkán tévednek más kaptárba. A kaptárban minden korosztályú méhnek megvan a szpecifikus feladata. Vannak a bejáratot őrző méhek, ventilációval, takarítással, mézsűrítéssel, lárvák táplálásával és más feladatok ellátásával megbízott méhek. Ugye, minderre rá lehet fogni, hogy ösztönösen csinálják. Vannak méhek, amelyek kaptáron kívül az egész méhest őrzik. Ezek agresszivitása nagyban függ attól, hogy mennyi nektár található a környéken. Ha nincs miből hordjanak a méhek, akkor ezek az őrzők, akárcsak a bejáratot őrzők, nagyon agresszívek tudnak lenni, de előbb mindig csak több figyelmeztetés után szűrnak. A méhek fegyvere a fullánkjuk, ami egy méregzacskóval áll kapcsolatba. Szűraskor a méreg bekerül az áldozat testébe. Ez nagyon kellemetlen, de ritkán halálos. Általában kettesével támadnak, de

ha leütöttél közülük egyet, rövidesen megjelenik öt-hat. Fogjuk rá, hogy ezt is ösztönösen tesszik.

A méhek képesek tetszés szerint hímnemű, vagy nőnemű egyedeket előállítani, amire az ember nem képes. És mégis azt az arrogáns célt tűzte ki maga elé az ember, hogy nemesítse a méheket. A nemesítés persze itt azt jelenti, hogy az ember számára minél használhatóbb fajt fejlesszenek ki. Nem hiszem, hogy az utóbbi 100-150 év alatt sikerült volna a méh testét vagy a szipókáját növelni. Ugyanis ez a két dolog lenne, ami a mézhozamot növelné. Azonban ezalatt az idő alatt a rengeteg tudományos értekezés dacára, mindkét méret változatlan maradt. Egy alkalommal kora tavaszi kirepülésakor, amikor még nem volt virág, egy méhecske rászállt egy tollpihére. Valószínű, hogy virágnak vélte. A lábacskaival összenyomta, mint egy szivacsot, aztán elengedte. Ezt megismételte háromszor. Utána fölrepült, leírt két kört és ismét rászállt a pihére s megint nyomkodni kezdte. Ez már nem ösztön, ez kíváncsiság és kísérletezés.

2012. év augusztus elején a kertben zúgásra lettem figyelmes. Egy kisebb raj jött valahonnan és megtelepedett az ágak közt az egyik almafán. Mivel kassal nem lehetett odaférni, így egy lépes keretet kötöttem egy rúdra és benyújtottam a raj közelébe. A raj percek alatt rátelepedett a lépre. Amikor megpróbáltam kihúzni, rájöttem, hogy az ágak le fogják seperni a méheket. Alighogy ez átvillant az agyamon, a méhek hirtelen felszálltak, egy keveset köröztek a levegőben, aztán leszálltak egy alacsony szilvafa ágára. Most már nem volt szükség sem rúdra és nem akadályoztak az ágak sem. A lépet ismét a raj mellé helyeztem, s ahogy számítottam, hamar rá is telepedtek. Ezután beraktam őket egy kaptárba és még ma is él a család. Ezt el is neveztük intelligens családnak. Megjegyzem, hogy augusztusban egy ilyen kis rajnak semmi esélye nem lett volna a túlélésre, ha a vadonba megy. Miután rájöttek, hogy békés szándékkal vagyok irántuk, készségesen megengedték, hogy befogjam őket. A legtöbb raj azonban nem ilyen készséges. Hacsak tehetik, minél magasabb fát szemelnek ki, és annak is a legmegközelíthetlenebb ágát. Ha nem fogom be idejében, megszöknek. Az az igazság, hogy bennük is, akár az emberben él a szabadság iránti vágy.

Láttam méhet, amelyik a sérült társát próbálta istápolni. Tehát nemcsak bizonyos fokú gondolkodással bírnak, hanem érzelemmel is.

Amikor feltesszük magunknak a kérdést, hogy gondolkodnak-e a méhek, akkor ugyanúgy kérdezhetjük, hogy gondolkodnak-e az emberek? Itt van egy általánosítás és egy abszolutizálás. Az emberek nem egyforma mértékben gondolkodnak, így a méhek sem. A legtöbb méh rutinosan dolgozik, és nem sokat töri a fejét, akár csak a legtöbb ember. De vannak köztük is olyan egyedek, akik nagyobb tudásuk révén a többséget irányítják. Persze hogy egy méh nem rendelkezik olyan tudással, mint az ember, de ez sem lebecsülendő. A méhek ugyanazt a munkát végzik, semmi újítás nélkül évmilliók óta, és lehet, hogy még évmilliókig fognak élni ennek a munkának köszönhetően. Az ember meg ugyanazokat a tévedéseket viszi véghez évezredek óta, ami végül lehet, hogy a vesztét fogja okozni.

Sok ideig az a meggyőződés élt az emberekben, hogy az ember az egyetlen gondolkodó faj a földön. Mára már világos, hogy egyes vízi emlősök is gondolkodni és kommunikálni képesek. Egyre többen vetik el azt a vallási dogmát, hogy az állatok tudat és érzelem nélküli lények, és őket az Isten csak azért teremtette, hogy kiszolgálják az embert. Az ember a bibliai tanítás dacára mindig is tudatában volt annak, hogy azok az állatok, amelyeket kihasznál, bántalmaz vagy megöl, éppúgy érzelemmel bírnak, mint az ember. Ugyanakkor a tanítás folyamánként elfojtotta magában az állatok iránti empátiát, ami gonosszá tette. Sok méhészt állítja, és én is, hogy a méhek iránti empátia nélkül nem szabadna méhészkedni. Az a méhészt, aki a méhek iránt nem érez részvétet, az a saját embertársai iránt sem fog részvétet érezni.

3. Ragozó magyar s flektáló indoeurópai nyelv

Keresztesi József szerint a magyar nyelv származása „abból a primigenia nyelvből, melyet Noé a bárkából kihozott: és így ez eredeti nyelv, nints más anyja azon kívül, hanem csak atyjafiai, tudniillik a napkeleti elsőbb nyelvek”.⁸⁵⁸

Figyelemre méltó írás, habár egy kis korrekcióra szorul. Először is, ahogy több régi írásból kiderül, *nem beszélhetünk egy az egész bolygóra kiterjedő özönvízről, hanem csak lokális áradásokról*. Ugyanígy nem egy „Noéről” írnak a könyvek, hanem többről, úgymint Janus, Ogyge stb. Következésképpen nem beszélhetünk a „bárka nyelvéről”, mint ahogy azt a szerző állítja. Akkor meg fel kell oldani egy ellentmondást, éspedig azt, hogy különböző földrajzi helyekről származó népek (úgymint zsidó, görög, latin, magyar) nyelve hogy tartalmazhat ilyen sok közös elemet?

Az említett nyelvek közül a kakukktojás a magyar, mivel ragozó nyelv. A magyarok, eltekintve a mai történelmi propagandával, elég nagy területen laktak, de nem vándoroltak, eltekintve a téli és nyári szállás váltásától, az állattenyésztők esetében. Mivel úgy a zsidók, mint a görögök kereskedők lévén, a foglalkozásukból kifolyólag kiváltak a ragozó nyelvet beszélő népekből, és kialakítottak maguknak saját lingvafrankát. Az utazásaik során felszedett idegen szavak, és az örökölt ragok nélküli gyökök átformálásából és egyvelegéből kialakították a saját úgynevezett indoeurópai nyelvüket.

Ezen nyelvek kialakulásában és tökéletesítésében óriási lökést adott az írás „ipari” mennyiségben való alkalmazása. Az írás a kereskedelem elengedhetetlen kelléke volt, így a legjobban, a legnagyobb mértékben a zsidóknál és görögöknél terjedt el. A latin pedig a papok által, a flektáló nyelvek mintájára kifejlesztett mesterséges nyelv. Világosan látszik, hogy a szavakat különböző európai nyelvekből szedték össze. Az a tény, hogy egy szónak nagyon sok értelme van, arra utal, hogy amikor a latint megalkották, az indoeurópai nyelvek szókincse elég szegényes volt. Ezt egy nagyon komplikált nyelvtannal próbálták ellensúlyozni.

A magyar nyelv a ragok révén összehasonlíthatatlanul nagyobb szókinccsel rendelkezett, és ezért a gondolkodást jobban támogatta. Azt megtapasztaltuk a történelemből, hogy az egyház a gondolkodást sosem támogatta, így nem kell csodálkozni, ha egyes keresztény papok a magyart még ma is az ördög nyelvének nevezik.

⁸⁵⁸ Keresztesi 1844. §. I.

4. Óvó király

„Aba Sámuel.”

Magyarország harmadik keresztény királya Aba volt. Legalábbis így van megírva a történelemkönyvekben.

Dr. Görög Ferenc könyvében Aba Sámuel, sőt Aba Samu (ugye, így már családiasabb).

Nemere István így ír róla: „Aba Sámuel ispán István király sógora. Ő a kazároktól leszáradt és a magyarokhoz csatlakozott kabar nép törzsfője is volt egyben. Ez volt az a rejtélyes, sőt kissé misztikus törzs, amely valaha keleten még a zsidó hitre is áttért. Sámuel a törzs leszármazottaival a Mátra vidékén töltötte gyermekkorát, és nincs kizárva, hogy akkor még éltek ott zsidó hagyományok... de hát ő is keresztény volt, mint akkor már szinte mindenki az országban, származott bármelyik törzsből is.”

Érdekes, hogy egyesek milyen látnoki képességekkel bírnak. Sajnos nem tudhatjuk, hogy mi mindent rejt még az a három pont a fenti szövegben. De lássuk a tényeket, vagy legalábbis a régi latin szövegeket a témával kapcsolatosan:

„A magyarok egy bizonyos Ovo nevű királyt választottak maguknak. Amikor Ovo megtudta, hogy Henrik király befogadta Pétert (Orseolo Péter), a Bajor területek népeit kezdte tűzzel-vassal irtani.”⁸⁵⁹

„Aba király legyőzetvén, Ticia felé szaladt, ahol a magyarok elfogták és megölték. A testét a közelben lévő templom mellé temették el. Amikor évek múlva kiásták a testét, a lepel és a ruházat ép volt rajta, a testen a seb be volt gyógyulva. Ezután a Saari monostorban temették el.”⁸⁶⁰

Az *Anales ecclesiastici regni Hungariae*ben ugyanígy, az Aba Ovo formában jelenik meg.⁸⁶¹

Valószínű, hogy ezt a nevet utólag adták neki, mivel István király örökségét próbálta megtenni, óvni. A korabeli magyar írásokban látni lehet, hogy a *v* betűt a szlapon hatás miatt *b*-vel

⁸⁵⁹ „Ungari quendam Ovonom regem sibi eligentes, Petrum regem suum expellunt....Ovo rex ungarorum ob susceptum ab Henrico rege Petrum, a se expulsum, fines Boariae praedis et incendiis depopulatur”. (Illustrium veterum scriptorum, 1583. 450.)

⁸⁶⁰ „Aba vero rex devictus fugit versus Ticiam: et villa quadam in scrobe veteri ab Hungaris, quibus regnan nocuerat, crudeliter iugulatur. Cuius quidem corpus est sepultum in ecclesia, que fuerat prope ipsam villam. Post aliquot autem annos cum esset effossum de sepulchro, sudarium et ipsius vestimenta invenerunt incorrupta et loca vulnerum resanata: tandem sepelierunt corpus in proprio monasterio in Saar.” (Turocz, 1600. 44.)

⁸⁶¹ Melchior Inchofer, 1644. több helyen.

írták, így lett az *Ovoból Obo*, aztán *Aba*. Az idegenek ma is nehezen különböztetik meg a magyar *a*-t az *o*-tól. A legtöbb pap, akik történelmet is írt, nyilvánvaló, hogy nem magyar volt. A latin szövegekben, amit mi apátnak nevezünk, azt úgy írták, hogy *Abas*. Hát az apátnak is óvó szerepe lehetett, mint az apának. Arra azonban kíváncsi vagyok, hogy ki találta meg a keresztnevét. Az említett latin írásokban nem jelenik meg sem *Sámuel*, sem *Samu*, csak egyszerűen *Ovo*, vagy *Aba*.

Az *ovo* eredeti magyar szó. Ezt abból lehet megállapítani, hogy a magyar nyelvben értelmes szóbokrot alkot, eltérően a más nyelvekben előforduló *ovo* szavaktól. Az óvás magyarul védelemnyújtást jelent. Például a futballban egy meccs megóvása, abban az esetben, ha kételemek merülnek fel az eredmény tisztasága felől, a meccs előtti állapot visszaállítását jelenti. Pénzügyben az óvatolás a bankjegy valódiságának a kutatása. Aztán van óvoda, óvatosság, óvatlanság stb. Valószínű, hogy a latin *ovum*=tojás is a magyarból lett leképezve, mivel sem a latin, sem a latin leánynyelveiben nem bír olyan értelemmel, mint a magyarban. A tojás a magot óvja és ugyanakkor arra szolgál, hogy az eredeti állapotot biológiailag visszaállítsa. Ezért azt kell mondanunk, hogy az *ovo* (latinul *ovum*) = tojás, egy olyan ősrégi magyar szó, ami idővel kikopott a nyelvünkől.